

Configuracions de Gènere i Sexualitat: Entrevista amb la Professora Yvette Taylor

Per Mauro Moschetti i Ingrid Agud-Morell

Entrevista amb la Yvette Taylor (Universitat de Strathclyde de Glasgow), experta internacional en educació, gènere i teoria queer, qui ha visitat recentment la UAB per a presentar el seu últim llibre *Working Class Queers: Time, Place and Politics* a la Facultat d'Educació.

Foto: Yvette Taylor, Facultat d'Educació, UAB.

Els professors Mauro Moschetti (GEPS, Globalització, Educació i Polítiques Socials) i Ingrid Agud Morell (ATLAS, Intersecció Crítiques en Educació i GEG, Grup d'Educació i de Gènere) han parlat amb la professora Yvette Taylor (Universitat de Strathclyde, Glasgow), qui recentment ha visitat la UAB per presentar el seu últim llibre *Working Class Queers: Time, Place and Politics*.

Mauro: Quins creus que són els majors reptes als quals s'enfronta el gènere com a camp d'investigació actualment?

Yvette: El problema actual, i crec que ha sigut així des de fa molt de temps o, més ben dit, continua sent, és el mateix feminisme. El feminisme és una paraula polèmica i que està subjecta a la il·legitimitat i al mal ús. És una paraula que sovint no té credibilitat. Aleshores, com podem parlar sobre les desigualtats de gènere i sexualitat a l'aula i fora d'aquesta, sense tenir un consens sobre la paraula "feminisme"? I crec que és aquí on ens trobem ara. Ens diuen que vivim en una època postfeminista, on les desigualtats de gènere i sexualitat estan resoltes, que el feminisme ja no és necessari. Escoltem aquest tipus de comentaris fins i tot després d'haver viscut moviments com el #MeToo, malgrat la necessitat i alta demanda dels programes d'estudis de gènere a les nostres universitats. Crec que el públic en general encara té un problema amb la paraula feminisme i això ha sigut així al llarg del temps. Si pensem en les diferents onades del

feminisme, el feminisme de la primera onada, totes les complexitats, ramificacions i matisos dels diferents pensaments feministes, sovint han estat reduïdes com a insuficients, mentre que una sèrie d'estereotips es vinculen amb qui és o no feminista. I no crec que hàgim avançat tant. Diria que aquest és un gran repte: començar a articular i tenir un llenguatge polititzat al voltant de les desigualtats de gènere i sexualitat, fins i tot quan aquestes es neutralitzen i s'incorporen, o se'n parla d'elles com a qüestions de diversitat o inclusió. Personalment, quan penso quin és el problema principal dels estudis de gènere, és el de les tensions persistents i les reduccions cap a i dins dels feminismes.

El feminisme té molt a explicar-nos sobre els problemes i les solucions contemporànies. Si pensem que aquests són problemes a llarg termini, crec que hi ha qüestions que podem respondre. I diria que hi ha una necessitat creixent de política feminista, amb l'auge global dels moviments de dreta i dels governs conservadors, hi ha una necessitat més forta de feminisme i un escepticisme cap a qualsevol sensació que hem arribat a èpoques postfeministes.

Crec que qualsevol transfòbia no té cabuda dins del feminisme. TERF (feminista radical trans-excloent, pel seu acrònim en anglès) com a terme és utilitzat actualment a l'esfera pública. Penso que hem de continuar insistint que cap pràctica o política feminista no està mai alineada amb la política conservadora de la dreta, entorn de la família, de la reproducció, del sentit que hi ha dones reals i autèntiques, que la naturalesa és essencial, que som el que vam néixer. Trobo que el feminisme ha disputat durant molt de temps totes aquestes idees i encara cal recordar a la gent que el feminisme fa temps que està involucrat en aquests debats. En lloc d'utilitzar l'època que vivim per reduir i insistir en qui és una "dona adequada" podem aprofitar aquests moments per pensar en ampliar les dones com a categoria, ampliar la nostra aliança i pensar què significa això a les nostres aules, a les nostres vides i per al nostre aprenentatge. Però, amb quins recursos comptem?

Últimament, se'n parla molt de les crisis: la crisi del cost de la vida, la pandèmia, la crisi climàtica. Crec que tots són temes feministes, tots són temes de gènere i sexualitat. I obliguen, diria, a una reestructuració que és atenta amb als recursos, perquè el gènere, les desigualtats sexuals i les jerarquies fan que la teva experiència de crisi també sigui ben diferent. Per tant, aquesta ha de ser una qüestió feminista. Des del meu punt de vista, aquests són alguns reptes i necessitats per a la investigació en el camp del gènere.

Ingrid: El teu treball també ha tocat temes relacionats amb la classe social, la desigualtat i la identitat religiosa. Com creus que interseccionen aquests temes amb el gènere i la sexualitat avui dia?

Yvette: Probablement, aquesta és la raó per la qual estic a l'acadèmia, per destacar sempre les interseccions empíricament i parlar de la centralitat de la classe social dins del feminisme. El feminisme de la primera onada, i possiblement encara ara, és sovint criticat, especialment el feminisme liberal, com a propi de i per a una determinada classe de dones. I una determinada classe de dones blanques, imaginades com a subjectes o beneficiàries dels avenços feministes liberals, per exemple. La meua pregunta ha estat: són les dones de classe treballadora imaginades com a subjectes feministes? Reconeixem el seu activisme feminista també?

M'interessa molt mantenir la classe social al centre de qualsevol reflexió sobre gènere i sexualitat. I diria que quan vaig començar la meua carrera acadèmica estava buscant una altra literatura que també expressés aquesta connexió i que reflexionés sobre les dones de la classe treballadora com a subjectes amb una doble desavantatge o una triple opressió.

Aquest tipus de llenguatge es va tornar una mica additiu i ha estat criticat des d'aleshores, perquè no és que puguem afegir aquests desavantatges, no podem dir classe, més gènere més sexualitat i després obtenir el resultat del desavantatge. Més aviat, la construcció de gènere és sempre una construcció de classe, és sempre una construcció de raça i sexualitat, sempre són qüestions co-constitutives.

El feminisme ha adoptat la interseccionalitat com una forma de pensar sobre les complexitats de les identitats i les desigualtats, i de pensar com anomenar, per exemple, raça i classe, sexualitat i gènere, discapacitat i religió alhora. Parlar de la classe social actualment, a l'any 2023, té un significat diferent a quan vaig començar la meua feina acadèmica, el meu doctorat a l'any 2000, diguem-ne. La classe canvia, no és estàtica i els canvis de gènere tampoc ho són. Sabem que igualment podem utilitzar aquestes categories i classificacions, per dir quelcom que és complex sobre el món social, en el qual també existim com a acadèmics, com a persones, com a estudiants, com a professors. Una part de mantenir la classe social al centre del meu treball, inclòs el meu treball de camp empíric i les meves lectures i escrits, ha estat explicar la meua història i els meus antecedents, i també sotmetre-ho a un escrutini feminista. **Moltes feministes han parlat d'explicar la seva pròpia història dins i a través de l'aula feminista, d'autoposicionar-se, d'evitar la veu universal de tot arreu o d'enlloc, o la pretensió que podem ser objectius i no estar involucrats. No podem.**

Els dic als meus alumnes que el meu origen és de classe treballadora. De vegades, segons el context, diré que soc de classe treballadora, perquè m'adono que és una provocació, que provoca una resposta, i que de vegades provoca una actitud més defensiva. I, de vegades, val la pena tenir aquesta conversa.

De vegades m'han dit, sovint amb força contundència, que no soc de classe treballadora, soc de classe mitjana. Aquesta resposta ve de gent pròpia de classe mitjana i que em dirà, per exemple, que viatjat sovint, que soc acadèmica i que, objectivament, soc de classe mitjana. Veig la lògica. Sé que no són categories fàcils, però crec que **hi ha alguna cosa a dir sobre la classe social, que no només es tracta d'ingressos o de professions, sinó que també es tracta de com la classe roman amb tu.** La gent n'ha parlat en termes d'una estructura de sentiments, o una emoció o sensació de lloc en el món. D'on ets roman amb tu i encara que ja no ets d'aquell lloc, et poden tornar a posar allà i això pot ser emocional, però també pot ser material. Això vol dir que et pots sentir molt diferent dels teus companys de classe mitjana, que no tens les mateixes expectatives de mobilitat, ni la mateixa riquesa i recursos darrere teu. O que els teus recursos com a "professora d'èxit" poden ser distribuïts de maneres molt diferents als teus col·legues. No pots acumular riquesa, o comprar propietats, o és possible que tinguis deutes dels dies d'estudiant. Això no vol dir que negui el meu avantatge actual, però m'agradaria complicar una mica aquesta història, quan la gent em diu que he escalat socialment i que actualment soc de classe mitjana. Es pot llegir com una estratègia de negació de la importància de la classe i potser reafirmar la meua classe treballadora és una manera de tornar a donar centralitat a la classe en la meua història, en lloc de neutralitzar-la o deixar-la en el passat.

Crec que aquestes són categories que cal explorar sempre empíricament. Per tot el que he dit sobre la meua pròpia història, m'ha interessat sempre explorar aquestes categories sociològicament, a través de projectes acadèmics que combinen classe, gènere i sexualitat.

Ingrid: És tan interessant el que poses sobre la taula, em fa pensar també molt en la pròpia experiència, i mai no ho he centralitzat o fet explícit a la meua carrera.

Yvette: Sí, és difícil i crec que de vegades és un equilibri entre explicar la teua pròpia història, posar-te en escena, però tampoc ocupar tota la pàgina sencera, perquè no només soc la meua història. Les nostres vides són polítiques, segons el mantra feminista "lo personal és polític", però sovint també són incòmodes.

És una història que ha d'anar més enllà d'una història personal, però ens arrisquem a ser mal interpretades. No vull convertir-me en la història de la meritocràcia, "has aconseguit entrar a la universitat, així que tot va bé". És clar que no es tracta només de mi! I crec que hi ha moltes maneres en què les històries es poden tergiversar.

Una de les maneres en què vaig intentar mantenir la classe i el gènere units va ser un projecte que es va convertir en un llibre anomenat *Fitting into Place? Class and Gender, Geographies and Temporalities*, que s'ambienta al nord-est d'Anglaterra. Per aquella època vivia i treballava al

nord-est d'Anglaterra, a Newcastle, que té història industrial i que sovint explica el seu present i futur a través d'aquesta narració històrica, que és certa, dolorosa i complexa. Però al mateix temps, de vegades serveix per simbolitzar la classe treballadora a través d'un treballador blanc i masculí que s'imagina com a constructor de vaixells, miner o en vaga. Si aquesta és la història del passat i existeix una sensació de pèrdua dels homes joves, podem simpatitzar i preocupar-nos pels homes joves perquè ja no existeixen aquestes feines. Què diu això de les dones joves? Això vol dir que ara encaixen en una economia feminitzada del sector de l'oci? I és això millor per a les dones joves? Encaixen actualment? Encaixaven llavors en *aquell* passat? Tenen cap control o connexió amb aquest passat tal com s'imagina a través d'aquest tipus de narrativa dels treballadors? On encaixen les dones en aquesta història del nord-est d'Anglaterra?

Un dels eslògans que circulaven en aquella època era "gent apassionada, llocs apassionats", destacant la inversió regional i donant valor al territori. És a dir, van tornar a avaluar el territori i expressaven que aquell era un lloc del qual sentir-se orgullós i que tindria futur.

Vaig investigar diferents comunitats, una era una comunitat d'estudiants de classe mitjana de nous i inversors al nord-est, però que no necessàriament se sentien vinculats a aquell lloc, no tenien llaços amb el territori. Vaig investigar una comunitat rural que solia ser minera i on encara es podia sentir el passat. Els bars i llocs on anaven els miners que havien travessat els piquets s'anomenaven "scab pubs", ja que "scab" significa esquiol. Aquest és un dels exemples de com el passat és encara molt present. M'interessava la percepció de les dones de què significava això per a les comunitats rurals de classe treballadora en el passat i en el present. I l'última comunitat, l'últim espai que vaig investigar va ser una zona obrera que tenia molta regeneració superficial, però de vegades la regeneració significa una mena de degeneració. Si s'inverteix en la infraestructura equivocada, la regeneració no compensa del tot. Pot conduir a una degeneració de les comunitats obreres. La finca *Byker* és un bon exemple. La *Byker Wall* és una cèlebre declaració arquitectònica, una agrupació d'edificis que formen una extraordinària muralla. I la podeu veure com a part de l'horitzó, podeu assenyalar-la, veure turistes fent fotos, i és objecte d'exposicions i llibres i de tota mena.

Però vaig trobar que viure a la muralla era aïllant i incòmode. També era al costat d'una autopista i la mateixa muralla, que són les cases de la gent són a dins de la muralla i actuen com a amortidor de so. Han substituït els carrers de cases adossades, segons el que explicaven les dones que reflexionaven al llarg del temps, no necessàriament romanitzant-lo o sent massa nostàlgiques. Però el que sí que recordaven és que en aquell carrer solien tenir cura dels seus fills. I abans es parlava molt i es feien tasques personals al carrer, de tal manera que sentien que tenien un espai. Ara estan aïllades les unes de les altres, i passen els dies soles perquè el

mur estava vigilat i assegurat. Hi havia moltes càmeres CCTV. Era difícil moure's per dins. No se sentia gaire segur, hi havia molts racons afilats, espais aïllats on no es podia veure el següent gir i era difícil moure's. Moltes persones grans van expressar la mateixa frustració perquè, a causa dels panys de seguretat a diferents parts de l'edifici, només es podien moure internament fins a cert punt abans de trobar-se amb una porta per la qual no podien passar.

Aquesta és una història sobre gènere a causa de l'exclusió de les dones del lloc de treball i la càrrega del treball domèstic. Sovint, més dones es troben a casa amb nens petits i poden estar molt aïllades i no veuen la *Byker Wall* com una declaració de valor arquitectònic. Utilitzar aquestes històries de diferents dones, de diferents edats i classes socials, va complicar la meua percepció de la història del nord-est, ja que la pintaven com a trista i valerosa, però també com a emergent. I crec que aquesta és una mica de la tensió que el feminisme enfronta de manera més general pel que fa a la reflexió sobre la classe i el gènere. Quin tipus de mobilitat celebrem? Quan ho han fet les dones? I si encara estem pensant que l'entrada de les dones més joves al mercat laboral està profundament marcada per la classe, i elles encara s'imaginen que el seu futur està lligat a la seva classe social, poden trobar que fins i tot el barri més proper està fora del seu abast. Trobo que això encaixa en una història sobre com el feminisme encara té un llarg camí per recórrer.

Mauro: Quines són algunes de les estratègies o vies potencials per abordar la interseccionalitat, especialment el gènere, la classe i també l'ètnia, dins d'aquestes institucions educatives per crear entorns més inclusius per als estudiants LGBTQ+?

Yvette: Crec que val la pena intentar implementar i crear una educació inclusiva LGBTQ+. Ho dic directament perquè tinc moltes observacions i preguntes sobre com està senyalitzat i potser reduït com a declaració de diversitat, com una intenció que pràcticament no es compleix. Agraeixo l'empenta per pensar com això passa a la pràctica. Crec que hi ha coses per celebrar i reconèixer i al llibre de Jeffrey Weeks, *The World We Have Won*, hi ha una mena de descuit general, recordeu que l'homosexualitat va ser criminalitzada en el passat recent, i encara forma part de la vida de moltes persones que poden mirar enrere i recordeu-ho. Bé, ara tenim el matrimoni entre persones del mateix sexe, la llei d'igualtat (*Equality Act* en anglès, on s'explicita que no es pot discriminar a una persona per característiques com ara la religió, la raça, l'edat, etc. Aquestes característiques es coneixen com a "protected characteristics"). Com algú que va créixer sota la Secció 28 al Regne Unit, que "prohibeix la promoció de l'homosexualitat", puc veure el progrés. A la meua escola no hi havia recursos a l'aula per parlar de l'estil de vida LGBTQ+. Aprecio aquests gestos, però com a feminista soc escèptica. Sovint es poden dir aquestes paraules com, per exemple, Escòcia és el líder mundial del currículum inclusiu LGBT,

com si només dir-ho ho poses en vigor per si mateix. **Desconec si aquests programes tenen els millors recursos, de vegades se subcontracten al tercer sector.** A Escòcia, en particular, *Time for Inclusive Education*, la campanya TIE, ha fet una gran feina durant diversos anys per portar paquets i recursos d'aprenentatge a les aules d'Escòcia, i això és un magnífic treball. Els veig fent moltes coses, però pot tenir pocs recursos, ser retirat i cancel·lat fàcilment, i es pot rebutjar en qualsevol moment. **Com fem que aquests paquets de treball siguin obligatoris i que disposem de recursos adequats, de manera que no depenguem de professors substituïts o directors que pensen que és bo per a la seva escola en particular, o que estan disposats a assumir el risc? Com ho podem desenvolupar una mica més?** Pots penjar cartells, pots tenir models a seguir, pots anomenar figures LGBTQ+, etc. Aquests són grans exemples, però tornant a pensar en el nostre paper com a acadèmics, hem de ser escèptics o dubtosos de vegades. No estic segura que els pòsters i banderes en si mateixes facin prou feina política. Si estem seleccionant models a seguir, les històries triades importen, de la mateixa manera que importa com aquestes històries **poden ser només un aparador de diversitat que realment no serveix per obtenir diferents resultats educatius** per als joves LGBTQ+. Per tant, podem penjar aquell pòster, però això en si mateix no necessàriament té en compte la desigualtat. Sabem que els joves LGBTQ+ es veuen afectats sovint negativament en els seus resultats educatius. Hi ha alguna manera de parlar de l'educació inclusiva LGBT que sigui una mica més innovadora? Això no només tracta, per exemple, del mes de la història LGBT, o de la bandera de l'orgull, o dels símbols i significants de referència, encara que són importants. **La qüestió és com anem més enllà de la façana de l'arc de Sant Martí, si prefereixes dir-ho així. De nou, crec que és una història sobre la interseccionalitat,** perquè els models a seguir poden ser excepcions, poden ser heroïnes esportives o persones que han triomfat a les xarxes socials o a la política, i això és genial, necessitem aquests exemples, però potser tampoc no coincideixen amb la vida dels joves.

Crec que es tracta de fer que l'educació sigui més feminista i més radical, perquè aquests programes sovint ofereixen la promesa d'una educació inclusiva LGBT, però sovint no és una promesa explícitament queer o feminista, no advoquen per una escola queer.

És possible que hàgim de desafiar algunes de les suposicions normatives del nostre voltant, per exemple, què significa tenir èxit com a persona més jove?, què pot significar la família més enllà de dir que són dues mares o dos pares?, per exemple.

Podem nosaltres, i les escoles, imaginar la intimitat i les relacions més enllà d'aquest model familiar? Hi ha un potencial queer en això, on els joves de la classe treballadora encara se'ls diu que l'èxit educatiu no és per a ells, que l'educació no és per a ells i que sovint les seves famílies es veuen com a errònies. Crec que aquests serien bons exemples com a situacions i històries de

lluïta. No es tracta només de la representació, sinó de recursos i de qui rep què a l'educació. Malauradament, això encara està lligat als codis postals, d'on vas créixer i d'on ets, i quan veiem un augment a Escòcia, parlem de la bretxa d'assoliments entre rics i pobres, aquesta bretxa d'assoliments està augmentant en lloc de decreixent. Hem de tenir aquesta conversa *amb* les bones intencions al voltant de la inclusió LGBTQ+. La conversa sobre la inclusió sovint redueix el "LGBT" com a una categoria separada, i **hem de pensar conjuntament en aquestes desigualtats perquè això implica més gent**. Les qüestions LGBTQ+ com a qüestions de classe, com a qüestions de gènere, com a qüestions racials, això fa que l'ensenyament sigui complicat, però si no podem adreçar-ho, com a acadèmica feminista queer estaria força preocupada.

Mauro: Si passem a l'àmbit polític, has fet una contribució important produint recomanacions per guiar l'enfocament polític per a la implementació de l'educació inclusiva LGBT a Escòcia, i ens preguntàvem quina és la teva opinió sobre aquestes recomanacions, i especialment sobre l'elaboració de polítiques i els reptes de promulgació que aquestes recomanacions podrien generar o haver generat?

Yvette: Alguns dels treballs polítics en els quals he participat és a través del Parlament escocès. Vaig ser un membre parlamentari escocès l'any 2020-21 i suposo que va ser al començament de la pandèmia, quan la gent encara no tenia gens clar què fer i estava descobrint què significaria aquesta situació per ells. El meu projecte tractava la COVID-19 i les vides LGBTQ+ durant la pandèmia. Pel que fa **als joves a les escoles, on la comunitat LGBTQ+ de vegades es continua veient com un grup de risc o, com he dit jo mateixa, com que no tenen el mateix tipus d'èxit educatiu que els seus companys o que poden trobar-se amb reptes en el seu viatge educatiu**, crec que és una història de classe social. Però volia veure més enllà d'aquestes històries de risc i, per descomptat, durant la pandèmia, les escoles es van tancar i hi havia molta preocupació pel que passaria amb els resultats educatius. Volia estar atenta a això, i mirant com les persones LGBTQ+ més joves vivien amb la pandèmia i la superaven. Com s'enfrontaven a les circumstàncies immediates, els grups de mitjans digitals, els grups comunitaris que van ser improvisats, quan l'orgull gai, per exemple, es va celebrar en línia? I on estaven fent el seu aprenentatge en el moment que les escoles van tancar i on queda la promesa de l'educació LGBT inclusiva quan les escoles estan tancades? Això es prioritza? Just abans de la pandèmia, Escòcia s'havia anunciat com a "líder mundial" en termes de currículum inclusiu. La pandèmia va obligar a deixar de banda bona part d'aquesta política i, per tant, part del meu treball consistia a pensar "què passarà després de la pandèmia quan tornem a l'escola?"

Encara penso què ens ha tornat a ensenyar l'existència de la pandèmia sobre l'educació, l'ocupació i la vida en general. Em pregunto si hi ha marge per pensar de manera diferent, potser

fins i tot contra el context polític que habitem. I ho dic com a algú que treballava amb el Parlament escocès, i havia de produir sessions informatives i blocs per al Parlament que fossin públics, públics d'una manera que potser no han estat alguns dels meus treballs acadèmics. Així que reconec aquest element pràctic de les coses per fer, la producció de l'informe que es converteix en una llista de punts, que és molt diferent d'una escriptura acadèmica. Però encara **estic convençuda que ser queer, i insistir en un món més queer, i a través d'un món educatiu més queer, no és només encaixar, es tracta d'anar més enllà que aquests contextos acadèmics.** En lloc d'intentar encaixar de nou en les imatges contemporànies de l'aula, encara que **s'ajustin una mica més i tinguem penjat el cartell LGBT.** I puc pensar en exemples reals, potser a menor escala, però encara transformadors. He pogut treballar amb un programa d'educació inclusiva, que es diu *Safe to Be Me*, i és amb el *Scottish Ballet*, i utilitzen la dansa com a manera de parlar dels cossos i les relacions. I el que he trobat i sentit una vegada darrere l'altra, és que els joves tenen un vocabulari complicat, per parlar de sexe i gènere i raça i racisme, i homofòbia i transfòbia, és veritat. Però sovint aquests comentaris són els adults i les seves pors projectades sobre els més joves. Crec que **podem tenir pràctiques i discussions i accions complicades a les nostres aules que comencen amb els mateixos joves, i que no es defereixen necessàriament als professors,** o a la por, que sovint és imaginada, que els pares o les institucions tinguin un problema amb això i les nostres aules es tancaran. Això no és el que he viscut a l'aula. **Els joves ja es barallen amb aquestes converses: saben que les famílies no són només pares i mares, saben que les persones són cuidadores i tenen discapacitats, etc. Saben que les persones, inclosos ells mateixos, les seves famílies i companys, experimenten racisme, transfòbia i homofòbia, i ho poden parlar.**

Ingrid: En la teva investigació, has utilitzat el concepte d'homonacionalisme, en el context de les polítiques d'inclusió LGTB a Escòcia, per produir "excepcionalització". Podries donar breument la teva perspectiva sobre aquest tema.

Yvette: Sí. En el llibre espero poder oferir diferents interpretacions de l'estat i la nació i per què la gent confon Escòcia i Anglaterra. També els diferencio perquè això és objectivament cert, són estats nacionals diferents, però estan units, en el moment actual. Per tant, també estic implicada en això, soc ciutadana del Regne Unit, i soc britànica, titular d'un passaport. Em vaig incorporar a la cua de passaports del Regne Unit en venir aquí a Barcelona, amb el cap abaixat i sentint força vergonya. Crec que és un moment interessant per observar què significa ser britànic, què vol dir ser escocès, què significa ser escocès com a diferència de l'anglès en particular, potser. Com a algú que ha viscut a Escòcia i Anglaterra, i que ha tornat fa poc a Escòcia, ara estic interessada i sento curiositat sobre què forma la cultura escocesa.

Pel que fa als drets LGBT, Escòcia li ha donat molta importància a dir que és "líder mundial" i crec que en si mateix és una declaració molt altisonant, com pot un lloc tan petit fer una afirmació tan gran i atrevida? Pel que fa al matís i la consciència política, perquè altres països han estat liderant, és una qüestió de cap a on mirem. Ens n'adonem quan altres països fan canvis progressius? Ens imaginem que determinats països són progressistes o regressius? I què està en joc en aquestes afirmacions? Per tant, per a mi ho entenc com passar per alt alguns dels problemes conservadors i racistes del passat i actuals d'Escòcia i com persisteixen les desigualtats. Crec que part de passar per alt aquests problemes és una desviació o projecció: és sobre Anglaterra i no sobre Escòcia. El govern de Westminster fa que sigui molt fàcil de culpar, és clar. Hi ha coses que són diferents, com he dit, a Escòcia el sistema de salut per exemple, les respostes a la pandèmia, el vot del Brexit... són diferències substancials. Però que la cultura britànica es projecti només a la cultura anglesa deixa Escòcia lliure de culpa amb massa facilitat.

Crec que ho veiem en l'àmbit dels drets LGBTQ+, però crec que també ho veiem en altres àmbits, especialment pel que fa al racisme. Crec que Escòcia s'està presentant ara més a prop dels seus homòlegs europeus que no pas d'Anglaterra. Aquesta és una història sobre una Europa progressista o fins i tot aliada a la causa LGTB, la qual té una història bastant recent, que es basa en una distinció entre "nosaltres" i "ells". **Projecta l'homofòbia, la transfòbia en altres llocs que no són Europa, oi? Altres països, altres persones d'altres llocs, que no són o mai són "líders mundials" quan es mesuren des de determinades situacions.** Hem d'anar amb compte amb aquest tipus d'afirmacions sobre la proximitat i la distància que es fan i se'n poden aprendre lliçons sobre això. Hi va haver molt bon feminisme i activisme al voltant de la campanya per la independència, es va mobilitzar molta gent jove, es va concedir el dret de vot a joves de setze anys i la gent tenia molt a dir. El nivell d'activisme polític i els debats públics van ser notables. **Per tant, hem d'assegurar-nos que les nostres comunitats tinguin aquesta energia, vocabulari polític i drets per formar part d'aquests debats.** I a mesura que ho fem a diferents nivells, inclòs l'àmbit local, hauríem d'estar pensant en qui està exclòs, qui parla, qui participa, perquè de vegades els joves es poden veure com a signes de futur i potser podem oblidar que la gent gran també mereixen un dret i un lloc. Són [persones grans] no només indicadors encarnats del conservadorisme tradicional, hem de pensar en diferents escales i generacions. Crec que esdevé problemàtic dir que només invertirem en una esperança local o en un jove local com a senyal del futur correcte. Voldria un col·lectiu aliat de cara al futur. Soc molt pràctica o pragmàtica a l'hora de pensar en coses com la independència, com ara quina és la promesa, què s'ofereix i com es durà a terme? Moltes feministes radicals o feministes que eren membres base de la campanya d'independència van dir: "Mira, podem utilitzar la campanya d'independència per

pensar en un millor futur feminista", en lloc de dir que la independència és una cosa bona en si mateixa. Potser això només és substituir una estructura per una altra, no hi ha res autènticament escocès o innat millor que l'anglès, o millor que el britànic. Potser aquests processos de reestructuració, i aquí és on crec que hi ha punts en comú entre diferents contextos del país, poden ser un moment per pensar què més estem exigint. On volem anar al llarg del temps i del territori, intergeneracionalment? Ho hem d'imaginar millor. De vegades, millor significa més de pressa i amb més èxit, millor pot significar tornar a la rutina de sempre, que la podem copiar. Però podem reimaginar, podem pensar de manera diferent sobre els estats i les nacions més enllà d'una reafirmació de les jerarquies globals. Podem ser escèptics de l'estat com a campió o salvador sobtat de les vides LGBTQ+, alhora que confiem en llocs de possibilitats, com el que podem tenir en comú al llarg del temps, el territori i la política.

Final de l'entrevista.